

Ових дана се навршава 20 година од истребљивачког покоља који су извршили војници Војске Републике Српске над Бошњацима из Сребренице и етничког прогона Срба из Хрватске, те 70 година од краја Другог светског рата, у којем су усташе прекодринске Србе подвргли систематском истребљивању. Наизглед, доста је година прошло и могло би се хладније главе размишљати о томе шта су међусобно најближи народи једни другима починили, а на општу моралну и материјалну штету.

Свака жртва завређује безусловни пијетет без обзира на етничку припадност и не сме се политички злоупотребљавати, гласи етички императив који се већ деценијама не поштује на јужнословенским просторима. Тако, када се Срби ових дана сећају трагедије хрватских Срба током Другог светског рата и у „Бљеску” и „Олуји”, углавном им не пада на памет да су пре 23-24 године и Хрвати доживели етнички прогон у Републици Српској Крајини (РСК). Доиста, из РСК су готово сви Хрвати били протерани само стога што су Хрвати. Да ли саосећамо с Хрватима који су изгубили своје најмилије током тих етничких прогона?

Исто тако, када се с правом љутимо што је сада по спроведеној неправди већ злогласни Хашки трибунал пустио на слободу овејане ратне злочинце, Насера Орића и Рамуша Харадинаја, када је Анте Готовини преиначена првостепена пресуда од 24 године робије у ослобађајућу, да ли нас је барем зачудило то што су на слободу пуштени и Момчило Перишић, након првостепене пресуде од 27 година, и Јовица Станишић? Да ли пада на памет како Србима тако и Хрватима да су ослобођени они који су одржавали блиске везе са САД? Такође, да ли смо се запитали како се осећају Хрвати који су изгубили своје најмилије на Овчари док суд Републике Србије укида пресуде осуђенима на 20 година због овог злочина? Да ли тражимо примену истих аршина само када нам је национална част, како год је дефинисали, изложена ударима? Да ли се згражамо само

над „Мајкама Сребренице” када политикантски хистеришу у жељи да монополизују статус жртве за Бошњаке или нам смета и када неки Срби покушавају то исто?

Примерице, када је пре неки дан председник Владе Србије Александар Вучић послао на комеморацију у Јадовно министра Вулина, зацело се могло претпоставити да ће доћи до политизације геноцида над Србима. Није најбитније то што је политиканте на хрватској страни, укључујући ту и Католичку цркву у Хрватској, највише заболела тужна истина да је Алојзије Степинац, кандидат велике већине хрватских богомољаца за свеца, био „усташки викар”, како је то Александар Вулин казао. Важније су оне реченице које је тек мањи део хрватске јавности коментарисао, а у којима он присутнима на комеморацији бестидно поручује да „својој деци причају о овим страхотама све док у њиховим очима не виде страх пред ужасом који се догађао”. Овај пример политикантског подгревања међунационалне мржње и жеље за осветом сасвим пристаје министру Вулину и досадашњем имиџу који је пажљиво деценијама градио, али тешко да одговара тобожњој Вучићевој жељи да ствара „нормалну и пристојну Србију”. Ако је већ направио ужасну грешку што је послао таквог човека чије речи већ служе усташоидним елементима да застрашују оно мало Срба што је у Хрватској преостало, онда је неизоставно морао свога имењака најурити из владе. У противном, може се оправдано сумњати да је намерно послао по мудрости познатог министра да просипа мржњу изнад јаме у којој почивају жртве. Ова злоћудна лупетања нису заслужиле ни жртве ни њихови потомци, а ни садашња хрватска влада. Шта је онда председника Владе Србије мотивисало да квари односе са Хрватском и угрожава интересе Срба у Хрватској?

Највероватније оно исто што га покреће да прича о неправди поводом изручења Насера Орића БиХ уместо Србији. Ради се не само о замагљивању посвемашње неспособности владе и тешког живота грађана Србије већ и о продаји „Телекома”. Ако смо опседнути ратовима, жртвама и геноцидима, онда ћемо мање размишљати да, уз ЕПС, једино преостало јавно предузеће које није од грађана Србије отето, улази у процес отуђивања. Национализам нам поново замагљује реалне проблеме и интересе и скреће пажњу са богаћења међународне и националне олигархије науштрб већине грађана. Баш као што ће олигархија у Хрватској и ове године прослављати трагедију дела грађана Хрватске као сопствени победнички национални мит, и тако спречити већину Хрвата да размишљају шта су они као појединци добили од тобожње независне државе, тако ће и већина Срба обузета националним самосажалењем и немоћним бесом пустити да њихови интереси буду по ко зна који пут изневерени.

(Политика)